

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XVII. Punitio quibusdam Nouitijs ad sæculum reuertentibus à Camillo denuntiata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

420 VITÆ P. CAMILLI DE IELLIS
in primis illis diebus necessaria vitæ victusque
commoda, statim in eandem, si non in de-
tiorē, infirmitatem relabuntur: qui dein-
de ad Nosocomia denuò redeuntē, ad ex-
tremum confecti consumptique propè om-
nes intereunt. Quapropter desiderabat, &
sæpius Medicis suadebat, vt solutos à febrī
saltem tam diu in Nosocomijs retinerent,
donec possent iam egressi statim lignem in
manus sumere, & laborando victum si-
bi quærere.

C A P V T X V I I .

*Punitio quibusdam Nouitijs ad seculum
reuertentibus à Camillo denunciata.*

F Vit Camillus valdè facilis ad Nouitios
in Religionem admittendos, neque v-
num ferè de quàm plurimis se offerentibus
repulit. Quod vt faceret, ardens in eo cha-
ritas ac desiderium viæ cunctis ad salutem
patefaciendæ impellebat. Arbitrabatur e-
nim, si se offerentes non reciperet, reddendā
sibi illorum esse in Dei iudicio ratio-
nem. Vnde permultos recepit, quos postea
deprehendit futurum meliùs fuisse si non re-
cepisset. In hoc tamen Nouitiorum negotio
duas res in se habuit insignes & singulares.
Vnam

Vnam quidem, quod ad primum eius allo-
 quium, aut ad manus capiti cuiuspiam im-
 positionem, repente eum subiret voluntas
 Religionis ingrediendæ, ita vt multi velut ab
 eo incantati peterent in Ordinem recipi:
 quomodo plurimos vnica probatos colloca-
 tione in Ordinem admisit. Quæ res tam
 nota vulgò fuit, tamque passim explorata, vt
 multi iuvenes, præsertim Neapoli, eius oc-
 cursum vel eo solùm nomine deuitarent,
 quod vererentur, ne ipsis manum capiti im-
 poneret, faceretque vt inuitis ac nolentibus
 noua & minimè grata Religionis amplecten-
 dæ voluntas adueniret. Cùm verò aliquis
 iam admissorum retrò respiceret, dici nõ po-
 test quanto percelleretur mœrore, & quanta
 vt discessum dissuaderet diligentia vteretur:
 verùm si in prauo persisterent proposito ob-
 stinati, ipse illos minis suis terrefaciens, im-
 minentem ipsis Dei punitionem denunciabat.
 Atque hæc fuit res altera in eo admirabilis
 atque singularis. Quippe ipsi experimento
 didicimus, multis ea euenisse quæ ipsis fue-
 rant ab eo prænuntiata. Non repetam hîc
 Francisci illius exemplum, quod Neapoli ac-
 cidit, exemplum tam euidens & tam stupen-
 dum, de quo capite vigesimo secundo Libri
 primi suprâ diximus: pauca dumtaxat alia in
 præsens commemorabo, & paucis. Romæ

in ipsis Congregationis nostræ principis, certus Frater Hieronymus nomine, officio coquus, postquam Dominica quadam sacrae particeps Communionis fuisset, statim actis gratiis ad triclinium se contulit, ientaculi sumendi gratiâ : de quo grauer eum reprehendens Camillus, indignum esse dixit seruatorum Dei societate Religiosum illum, qui nesciret huiusmodi gulæ appetitum refrenare : simulque nescio quam ei iniunxit exiguam pœnitentiam : sed ille recalcitrans, eamque reiiciens, vestes reposcit, vt ad saculum redeat. Cui Camillus, post multas admonitiones, & tenendæ perseuerantiæ adhortationes, vt durum & inuictum in malo vidit, prædixit inter alia, citò futurum vt pœniteret, quandoquidem à Dei seruitio turpiter & sine causa descisceret : proinde sibi quid factò esset opus attenderet, neu sineret se à diabolo decipi, quoniam is solitus esset homines laqueo serico suspendere. Quo dicto foras eum amandauit. In hoc porro magnum paruit Dei iudicium, quòd è Congregatione egressus, ad hominem se contulerit adulterinæ monetæ cuforem. Nam illo in carcerem coniecto, simul cum omnibus qui in domo eius erant, inter eos etiam hic Hieronymus abductus fuit, tametsi verè innocens, & talis delicti omnino nescius: sed non
ideò

idèò expers tormètorum. Vnà enim cum aliis omnibus quæstioni est subiectus. Atq; herus quidem illius in Ponte suspensus pœnas luit; hic autem miser Hieronymus, qui paucis antè diebus Congregationem reliquerat, virgis cœsus fuit, ac deinde nudus sub heri sui pedibus alligatus, vinctis ad furcam manibus stetit. Quo in statu à multis nostrorum, qui à Nosocomio redibant, non sine magna miseratione conspectus fuit. Alius quidam iuuenis, Iosephus nomine, habitum Romæ deseruit: hunc monuerat Camillus, ne abcederet, neu Deum irritaret: malum enim ipsi obuenturum: sed nec audire is voluit rectè monentem, nec obedire, sed Neapolim in patriam suam reuerti maluit. Quamdiu autem ibi fuit? nempe diebus tantum quindecim, & cultro mactatus est, ac sine Confessione aliòve Sacramento in extremis saluari periit. Nouitius item quidam Messanensis, cui nomen erat Placidus, accepto Messanæ habitu nostro, à patre suo (qui se absque illo vitam ducere non posse clamitabat) ad egressum & defectionem adèò sollicitatus fuit, vt Religionem ad extremum deseruierit. In quo sanè luce clariùs emicuit iustum Dei iudicium. Nam biduo postquam discessisset Placidus, Placidi pater vitâ excessit. Idem Placidus postea Messanæ denuò

424 VITÆ P. CAMILLI DE IELLIS
receptus à Camillo est, sed dum Neapolim
ad Nouitiatum mittendus esset, quidam eius
frater homo arrogans, & habitum Clerici
gestans, subornatione matris, tantos tumultus
atque iurgia illius educendi causâ excitauit,
vt totam illam domum conturbarit. Ad
quem proinde conuersus Camillus, minimè
defuturam ei dixit Dei punitionem, nec ipsum
sine bono fruiturum, quandoquidem
tantas edidisset turbas, vt animam vnã à
Dei seruitio auerteret. Quod ad amissim
ita euenit: siquidem anno vno necdum elapso
interemptus est. Postmodum autem ille
Nouitius Neapolim profectus aliquamdiu
perseuerauit: sed ei rursus retrò ad sæculum
respicienti prædixit itidem Camillus, etiam
ipsum intra non longum spatium diuinæ
ultionis experturum dexteram: nec aliter fuit:
siquidem bimestri necdum euoluto, extremis
priuatus Sacramentis, morte subitanea
concidit. In eadem ciuitate alius similiter
Nouitius, cui Vincentius nomen, bis à Camillo
receptus, bis è Religione egressus est:
sed secundùm egredienti dixit Camillus,
Deum pro meritis illi repensurum, quòd bis
eum fefellisset. Reuersus ergo Messanam,
exiguo post interuallo nouercam suam
pugione percussit: ob quod facinus in carcerem
ipso sollicitante patre coniectus, ibidem miserè

ferè obiit, ferò pertinaciam illam suam deplorans, qua suadenti Camillo vt in Religione perseueraret, auscultare noluit: atque etiam nostris, qui ipsi morienti auxilio accurrerant, palàm confitens, iam se prædictam à Camillo Dei punitionem re ipsa experiri.

CAPVT XVIII.

Diuina in quosdam alios animaduersione, qui Nouitios à nostra Religione studuerunt auertere.

PRÆTER modò narratas punitiones, quibus Nouitij Religionem perperam deserentes, Deo vindice, iuxta prænuntiatas à Camillo minas afflicti sunt: experimentis quoque didicimus Dominum Deum, potenti suo brachio etiam illos puniuisse, qui ipso- rum à Religione defectionem procuraerunt. Quorum mihi liceat duo tantummodò exempla in medio ponere. In principio Decembris anni millesimi quingentesimi nonagesimi secundi receptus fuit in domum nostram Neapolitanam Nouitius quidam, Ioannes Andreas nomine, è nobilissima familia: sed ea res patri supra modum displicuit, reputanti cum animo suo, filium ingressum esse in Religionem nouam, pauperem,

D d 5 rem,